

POSTANOWIENIE

20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S.P. i A.P.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 12 marca 2024 r., I ACa 799/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. obciąża pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 18 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów A.P. i S.P. łącznie kwotę 137.161,15 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 marca 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 1) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 2).

2. Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 12 marca 2024 r. oddalił apelację (pkt I) i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).

3. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł pozwany. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. Podał, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów art. 385¹ § 1 i § 2 k.c. i art. 411 pkt 2 i 4 k.c. Ponadto skarżący stwierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności odpowiedzi na następujące pytania:

a) czy na etapie oceny możliwości obowiązywania umowy po usunięciu postanowienia abuzywnego, tj. na etapie poprzedzającym etap zastępowania postanowienia abuzywnego przepisem dyspozytywnym, o którym mowa w orzeczeniach C-26/13 Kasler i C-260/18 Dziubak i C-932/19 OTP Jelzálogbank Zrt, dopuszczalne jest ustalenie treści umowy (stosunku prawnego), w zakresie który był regulowany przez abuzywną normę, na podstawie art. 65 § 1 i 2 k.c. lub art. 56 k.c. w zw. z art. 41 ustawy - Prawo wekslowe lub art. 56 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c., lub też art. 56 k.c. w zw. ze wskazanymi w przypisie kilkudziesięcioma przepisami, z których na zasadzie *analogii iuris* lub *analogii legis* wynika, że w polskim prawie obowiązuje generalna norma, zgodnie z którą wartość waluty obcej określa się według kursu średniego NBP?

b) czy oceniając możliwości obowiązywania umowy kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego, po usunięciu postanowienia abuzywnego zgodnie z prawem krajowym, należy brać pod uwagę stan prawny z: (i) dnia zawarcia umowy, (ii) dnia powstania sporu czy (iii) dnia orzekania?

c) czy jeżeli bez abuzywnego postanowienia umowa kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego nie może obowiązywać, to dochodzi do automatycznej jego substytucji normą dyspozytywną, o ile tylko zastosowanie środków krajowych zapewnia doprowadzenie do sytuacji, jaka miałby miejsce, gdyby umowa nie zawierała tego abuzywnego postanowienia?

d) czy art. 358 § 2 k.c. stanowi szczegółowy przepis dyspozytywny, który znajduje zastosowanie z mocy prawa (automatycznie) w miejsce abuzywnej klauzuli kursowej określającej sposób ustalenia kursu franka szwajcarskiego, na potrzeby operacji związanych z indeksowaniem przy wypłacie i przy spłacie kredytu?

e) czy rozważając unieważnienie umowy o kredyt indeksowany do waluty obcej na skutek uznania, że postanowienia odsyłające do tabeli kursów (klauzula kursowa) mają charakter niedozwolony należy mieć na względzie wyłącznie oświadczenie kredytobiorcy, czy badać również, czy określone rozstrzygnięcie prowadzi do zrealizowania celu Dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?

f) czy w przypadku orzeczenia bezskuteczności umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej w oparciu o przepisy o postanowieniach abuzywnych (art. 385¹ i nast. k.c.) bank pozostaje w opóźnieniu wobec kredytobiorcy co do zwrotu kwot uiszczonych w wykonaniu umowy w okresie przed złożeniem przez kredytobiorcę, po pouczeniu przez sąd, oświadczenia w przedmiocie woli utrzymania w mocy umowy wobec abuzywności postanowień umownych, a w konsekwencji czy dopuszczalne jest naliczanie odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) za okres do chwili złożenia przez prawidłowo poinformowanego o skutkach bezskuteczności umowy kredytobiorcę oświadczenia w przedmiocie woli utrzymania umowy w mocy?

4. Powodowie wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa

oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wówczas usprawiedliwione.

6. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna strony pozwanej mimo obszerności wywodów nie zawiera argumentów wystarczających dla uznania, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. uzasadniająca przyjęcie sprawy do rozpoznania.

7. Podniesiona przez skarżącego wątpliwość wykładnicza dotycząca art. 385¹ § i 2 k.c. oraz sformułowane zagadnienia prawne koncentrują się wokół problemów dotyczących abuzywności postanowień umowy i skutków tej abuzywności, a zwłaszcza możliwości zastąpienia wyeliminowanego abuzywnego postanowienia umowy innymi regulacjami. Należy zauważyć, że problemy dotyczące tzw. kredytów indeksowanych lub denominowanych w walucie obcej były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i zostały one już rozstrzygnięte.

8. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi zwłaszcza aktualnie wątpliwości, że niedopuszczalne jest zastępowanie wyeliminowanego abuzywnego postanowienia umowy innym mechanizmem wyliczenia kwoty raty kapitałowo-odsetkowej. Żaden bowiem przepis prawa, w tym art. 385¹ i art. 358 § 2 k.c., nie daje podstaw do zastąpienia klauzuli abuzywnej innym postanowieniem. Uzupełnienie luk po wyeliminowaniu takiej klauzuli stanowiłoby bowiem zbyt daleko idącą modyfikację umowy w celu ratowania sytuacji prawnej przedsiębiorcy stosującego niedozwolone postanowienie umowne (zob. wyrok Sądu Najwyższego

z 26 kwietnia 2022 r. II CSKP 550/22; postanowienia Sądu Najwyższego z 31 maja 2022 r., I CSK 2314/22; z 1 lutego 2023 r., I CSK 5615/22 oraz z 6 lipca 2023 r., I CSK 5755/22).

9. Potwierdził to Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Sąd Najwyższy stwierdził m. in., że w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów (pkt 1 uchwały). Natomiast w razie niemożności ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie (pkt 2 uchwały). Dla uniknięcia zbędnych powtórzeń wypada odesłać do szczegółowych objaśnień zawartych w uzasadnieniu tej uchwały. Zgodnie z art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym uchwała ta ma moc zasady prawnej i wiąże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

10. Również podniesiona przez skarżącego kwestia, na jaki moment należy oceniać możliwość dalszego obowiązywania umowy, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oceny tego, czy postanowienie umowne jest niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (zob. zwłaszcza uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, Nr 1, poz. 2; wyroki Sądu Najwyższego: 31 stycznia 2023 r., II CSKP 1200/22; z 20 czerwca 2023 r., II CSKP 1076/22; 20 czerwca 2023 r., II CSKP 1476/22 z 9 lutego 2024 r., II CSKP 13/23; z 28 marca 2024 r., II CSKP 2379/22).

11. Także problematyka daty początkowej naliczania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez bank została już w orzecznictwie dostatecznie wyjaśniona. W wyroku z 15 czerwca 2023 r. (C-520/21) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wywiódł, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej

prawa krajowego, zgodnie z którą konsument ma prawo żądać od instytucji kredytowej rekompensaty wykraczającej poza zwrot miesięcznych rat i kosztów zapłaconych z tytułu wykonania tej umowy oraz poza zapłatę ustawowych odsetek za zwłokę od dnia wezwania do zapłaty, pod warunkiem poszanowania celów dyrektywy 93/13 i zasady proporcjonalności. Nie można uznać, że dopiero definitywne przesądzenie o „upadku” umowy stanowi podstawę do naliczenia odsetek na rzecz konsumenta. Odsetki należą się konsumentowi na zasadach ogólnych (zob. w szczególności wyroki SN: z 30 lipca 2024 r., II CSKP 296/24 i z 12 września 2024 r., II CSKP 505/24; postanowienia SN z 26 listopada 2024 r., I CSK 2826/24 i z 24 stycznia 2025 r., I CSK 1636/24). W konsekwencji wezwanie skierowane do banku o zwrot uiszczonych na jego rzecz rat z powołaniem się na nieważność umowy lub abuzywność postanowień umownych spełnia wymagania wezwania, o którym mowa w art. 455 k.c. Stąd też wezwanie kredytobiorcy skierowane do banku warunkuje wymagalność roszczeń konsumenta o zwrot świadczeń, które spełnił, a tym samym możliwość żądania przez niego odsetek za opóźnienie (zob. wyrok SN z 20 września 2024 r., II CSKP 1094/23 oraz postanowienie SN z 20 marca 2025 r., I CSK 2315/24).

12. Istotnych wątpliwości wykładniczych w rozumieniu powołanego wyżej przepisu nie budzi także kwestia możliwości domagania się przez kredytobiorców zwrotu kwot świadczonych w wykonaniu umowy kredytu uznanej następnie za nieważną z powodu abuzywności zawartych w niej klauzul w sytuacji, gdy dokonali całkowitej spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko, iż przepis 411 pkt 4 k.c. dotyczy zwrotu świadczenia spełnionego przed terminem wymagalności roszczenia w sytuacji, gdy istnieje podstawa prawna spełnienia świadczenia. Jest to podyktowane względami praktycznymi – nie byłoby bowiem celowe domaganie się zwrotu kwoty, która z chwilą nadejścia terminu wymagalności roszczenia i tak musiałaby być świadczona. Regulacja ta nie odnosi się natomiast do roszczeń kondykcyjnych (np. *condictio indebiti*), gdy podstawa spełnienia świadczenia nie istniała (w tej kwestii zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2022 r., II CSKP 656/22).

13. Kwestie prezentowane przez skarżącego jako „istotne zagadnienia prawne” nie stanowią zatem obecnie zagadnień nowych. Tożsame bądź bardzo podobne zagadnienia, jak sformułowane przez skarżącego, były także przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w ramach tzw. przedsądu: zob. np. postanowienia: 29 grudnia 2022 r., I CSK 3699/22; z 20 kwietnia 2023 r., I CSK 5004/22; z 4 lipca 2023 r., I CSK 423/23; z 7 sierpnia 2023 r., I CSK 751/23; z 27 października 2023 r., I CSK 2019/23; z 15 listopada 2023 r., I CSK 2037/23; z 29 marca 2024 r., I CSK 3051/23; z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 1092/23; z 19 kwietnia 2024 r., I CSK 1350/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 2708/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 2745/23; z 29 maja 2024 r., I CSK 1863/23 i z 18 czerwca 2024 r., I CSK 3159/23; z 24 września 2024 r., I CSK 3180/23, do których szczegółowych uzasadnień wypada odesłać w celu uniknięcia zbędnych powtórzeń.

14. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

15. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

16. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

(G.N.-J.)

[r.g.]